

Öledben fekszem, félgömb
a világ. Barna-zöld árnyéknak
szélirányba hajló, hallgatag
fasor ad kócos koronát.
A görbe ágak közt nekibuzdul
a fény, s egész a vízig szalad.
Barna hullámokon szilánkokká
török. A meder lustán dajkál
hatalmas halakat. Mohos-sötét
uszdék víz-nyalta feltja a
meleg homokban. Az égkéket
fehér oldja: orrot csiklandó,
habos kaszatok. Úgy rejtik
szemeim a képet, mint kölyök-
zseb száz kis kacatot. Most
egy vagyunk a parttal, egész-
ben a rész. Tán általad érzem
(halvány bizonyosság):
ma, én, itt – 'honn vagyok...